

[Lysholm Christensen]

Jeg tror, at forskningen klarer sig alligevel. Endvidere er der henvist til lavere priser i andre lande; det er et spørgsmål, om det helt holder.

Men i hvert fald må man vel også give SF ret i, at G-ordningen og fastkronetilskuddet ikke helt har indfriet de forventninger, man stillede til de ordninger, da man indførte dem. Store kapitalinteresser har været i stand til at dumpe priserne, overflytte avance til andre præparater, når der har været tilløb til konkurrence på området. Så det lyder jo indlysende og rigtigt alt sammen. Det offentlige betaler 3 mia. kr. og forbrugerne 4 mia. kr. i runde tal, og disse to parter skal selvfølgelig ikke lade sig drive rundt i manegen af kapitalstærke interesser. Der er bare det for os at se, at vi ikke tror på, at prisstigningskontrol løser problemet.

Det fører mig frem til at nævne, at sundhedsministeren jo har indgået den såkaldte aftale med MEFA og MEDIF, en aftale, som lægger loft over lægemiddelpriserne frem til 1. april 1995, og jeg synes, der er grund til at kvittere for, at man er blevet enige om denne aftale.

På denne baggrund må jeg derfor alligevel skuffe SF's ordfører og sige, at vi ikke kan støt- te forslaget.

Men ét er penge – og det er da alvorligt nok, at medicin koster en hel del penge – noget andet er mængden af medicin, og den er formentlig også for høj i dette land, men det er en anden historie, som ikke er omtalt i det foreliggende beslutningsforslag.

Birgitte Husmark (SF):

Først vil jeg gerne sige tak for reaktionerne på SF's forslag og ikke mindst det, at det er lykkedes sundhedsministeren at få en aftale i stand med medicinalfirmaerne. Det tager vi som en anerkendelse af, at der er en bred politisk forståelse for, at der skal en bremse på medicinpriseres himmelflugt.

Er det ikke partiet Venstre, der ellers plejer at sige, at pengene fosser ud af statskassen? Det er desværre stadig væk tilfældet på medicinområdet, også selv om der er kommet en aftale. Og det er jo en begrænset aftale: Kun receptpligtige og tilskudsberettigede lægemidler, der er uden for fastkroneordningen, er omfattet. Alle andre former for medicin er ikke med. De er ganske vist til vurdering, men de er ikke med.

I øvrigt synes jeg nok, det er værd at lytte til, hvad branchens egne folk siger om denne aftale. Medicinalimportørforeningen siger således til bladet Sundhedsdebatten, at behovet for prisforhøjelser i øjeblikket ikke er specielt stort. Det må man sige er en erkendelse. Det er også en erkendelse på baggrund af det faktum, at det er lykkedes en lang række firmaer at få hævet deres priser endnu en gang, lige inden den frivillige aftale trådte i kraft.

Når vi ikke har ønsket at få vores forslag om prisstigningskontrol taget af dagsordenen, selv om det i nogen grad har gjort sin virkning, er det, fordi også vores forslag kun indebærer en lille, nødtørftig lapning på medicinalfirmaernes direkte adgang til såvel skattepenge som privatøkonomi. Netop fordi Danmark overhovedet ikke har nogen begrænsning af medicinpriserne, ligger det danske prisindeks suverænt højest af alle EF-lande. Så kan man godt lave nogle krumspring med at sammenligne med, om prisniveauet nu også generelt er højere, men det ændrer ikke ved, at et blik over grænsen viser, at det danske niveau ligger suverænt højest, også i forhold til de nordiske, og det er der ikke nogen G-ordninger eller fastkronetilskud der har kunnet hjælpe på.

Danske medicinpriser er så meget højere end i de lande, vi sammenligner os med, at det offentlige og de mennesker, der har brug for at få medicin, tilsammen ville kunne få en besparelse på 1½ mia. kr., hvis vores prisniveau kom ned på det, der f.eks. er gældende i Sverige.

At der faktisk er penge at hente hos medicinalfirmaerne, der, når alt kommer til alt, jo tjener på andres sygdom, fremgår med forbløffende tydelighed bl.a. af et par udgaver af Erhvervsbladet i oktober. Der lyder en overskrift:

»Medicinselskab er blevet en ren pengemaskine«.

Og et par dage senere er der en anden overskrift:

»Medicinselskaber er sunde guldgruber«.

Der er dækning i de tal, som avisens brødtekst senere kommer med. Her tales om skabelse af pengetank, øget vækst af omsætning, øget udbytte til aktionærerne, og stadig er det på bekostning af syge mennesker enten her eller i udlandet.

Også højpriselskabet Glaxo Danmark A/S spandt jo i 1992 guld på de danske medicinpriser. Overskuddet tredobledes, svarende til et